

I.

На 679 г. — т. е. тъкмо предъ 1200 г. — преминѣ свободній и храбрій народъ на Аспаруха Дунавътъ, превзе земята до Балканътъ, освободи угнетенитѣ подъ Византійско господство Славяне, и създаде първата българска държава на балканскій полуостровъ, — тъй също както днесъ на 1879 г. свободній и храбрій народъ на Александра II-й, като преминѣ Дунавътъ, освободи земята до Балканътъ и потъпканій подъ турско господство славянскій народъ, и създаде отъ ново древната Аспарухова българска държава, съ тая само разлика: че границитѣ на Аспаруховата България къмъ сѣверъ и къмъ западъ досягахъ задъ вѣчното почти пространство на днешнитѣ влашко и сърбско княжества.

Тая нова днесъ българска държава има *всичкитѣ естествени* условія за единъ осигуренъ поминѣкъ и спокойно напредваніе на народа.

Земята е лишена отъ блата и пустини и е плодородна. Споредъ многобройнитѣ гори и пастбища вждятъ се много и добри стада. Тая земя крие въ нѣдрата си голѣми и драгоцѣнни рудници и извори за богатство. Дунавътъ отъкъмъ сѣверъ, Черното Море отъкъмъ истокъ и Балканътъ отъкъмъ югъ — правятъ ѣхъ непристъпна; къмъ западъ нѣма тя голѣма естествена граница, но съгдното положеніе на Видинъ спъва едно нахлуваніе отъ нея страна въ българската земя.

Населеніе въ Бълг. Княжество има на брой до 1,800.000 измежду което има до 1,600.000 Българе. Да разгледаме сега иматъ ли Българитѣ отличіята на единъ способенъ къмъ все-странно развитіе народъ.